

Dinsdag, 31 mei 1983

HOE WORDT OVERLIJDEN OVERGLIJDEN

U maakt er iets glibberigs van. Overlijden, een menselijke term, zegt eigenlijk dat u over uw lijden heen bent. Wanneer je dood gaat zijn de eerste tekenen eigenlijk lichamelijk. Het is de verkoeling van de ledematen. Het is een beetje het vreemde gevoel of er een waas of een sluier om je heen hangt. Soms trekt die sluier even op en gelijktijdig heb je meestal het gevoel dat de klok een beetje aan het aflopen is. Je weet zelf: het is zover. Mentaal gezien kun je nog allerlei contacten uit de geest verkrijgen. Dergelijke contacten helpen je dan om te wennen aan een nieuwe situatie. Het is eigenlijk een proces waarbij je zelf niet te veel te doen hebt. Het gaat vanzelf. Dat zult u ook wel merken als het zo ver is.

Een andere vraag is: kun je iemand helpen, wanneer hij op het punt staat om te overlijden? Wanneer iemand het moeilijk heeft, en dat gebeurt nogal eens, dat moet je zo iemand duidelijk maken dat hij ook veel goede dingen heeft gedaan, dat hij betekenis heeft gehad in zijn leven.

Eén van de meest dwaze dingen wat denkbaar is, is wel een mens, die op het punt staat om over te gaan, confronteren met al hetgeen hij had moeten doen, die hij heeft nagelaten, alle zonden die hij heeft begaan bij wijze van spreken. Zo iemand praat je de hel in. Het duurt meestal een tijdje voordat hij daarvan is bijgekomen. Probeer hem duidelijk te maken, dat hij redelijk goed heeft geleefd en dat hij toch wel goede dingen heeft gedaan. Maak er geen drama van. Ik weet wel dat het niet altijd prettig is van iemand afscheid te nemen, maar aan de andere kant is het toch ook weer zo, dat het heengaan op zichzelf geen werkelijk afscheid is. Het is zoiets als aan de kade staan, terwijl de ander met de boot vertrekt. Of hij als het ware emigreert naar een ander land. U zult hem daar nog wel eens ontmoeten. Probeer vooral een redelijke mate van rust en opgewektheid aan de dag te leggen. Hierdoor geeft u diegene die bezig is met sterven de mogelijkheid dit te ervaren zonder alle emoties die anders door de tranen van de omgeving, de wanhopige laatste verzoeken en boodschappen opkomen. Wanneer u ruzie wilt maken over de erfenis, wacht alstublieft tot de erflater veilig weg is. Doe het niet voor die tijd. Voor zo iemand komen er altijd nog weer enorme spanningen bij, zelfs al gaat het over de vraag wie dat mooie doosje van tante Mien mag hebben.

Wanneer u op deze manier iemand voorbereid, dan zal hij over het algemeen zacht kunnen inslapen, ook wanneer er voor die tijd grote pijnen zijn geweest. Want vergeet één ding niet: pijn is een voortdurende reactie van het zenuwstelsel. Het zenuwstelsel heeft signalen nodig waardoor het gegeven van de ene cel naar de andere als het ware wordt voortgeplant. Die voortplantingssnelheid neemt steeds af. De gevoeligheidsgrens neemt daardoor eveneens steeds sterker af.

We zien dat tijdens het stervensproces het lichaam een laatste poging doet om zichzelf te handhaven. Voor de nabestaanden kan dat soms erg vervelend zijn omdat zo iemand nog een hele tijd in coma ligt te rochelen. Realiseer u dat de persoon daar zelf niets van weet. Wilt u erbij blijven, wees dan rustig, denk er desnoods aan dat de ander nu eindelijk rust krijgt. Op deze manier heeft u in ieder geval, al is het dan nog geen glijden geworden, de lagers een beetje gesmeerd waardoor het makkelijker gaat.

In de dood zelf zult u ontdekken, dat er een soort verwazing is dat op den duur een soort werveling wordt. Er zijn een aantal verschillende sterfervaringen mogelijk, de meest waarschijnlijke is, dat je wordt opgezogen in een trechter, een soort tornado. Het is donker. Anderen hebben het gevoel dat ze in een soortgelijke donkere put vallen. Realiseer je wanneer dit je overkomt, dat dit een overgangsfase is, want al snel zie je weer wat licht. Er worden weer wat zaken kenbaar.

Dan zijn er een paar punten waar je ook eens over moet denken, want je kunt wel eens terecht komen in een wereld die niet 100% lichtend is. Uiteindelijk kom je aan onze kant zo ongeveer aan als je bent weggegaan, dat wil zeggen, dat je er komt met al je deugden, maar

ook met al je fouten. Laat je niet verleiden om onmiddellijk gaven aan te nemen wanneer ze je zouden worden geboden, ook geen spijs of drank want die heb je niet nodig. Wacht gewoon af. Wanneer je zelf geen weg meer ziet wacht af tot je ofwel licht ziet, ga daar op af. Blijf het fixeren. In andere gevallen, dat is het meest voorkomende, zul je op een gegeven ogenblik een gestalte zien, die zegt: "kom maar mee". Voor iemand die zeker wil zijn, is er ook weer een test. Denk naar zo iemand gewoon je beste begrip van licht. Wordt dat dan ineens stralend voor je eigen gevoel, dan weet je zeker dat je bij de goede terecht bent gekomen. Dat is dan een lichtende geest. Maar dat u door iemand wordt afgehaald door iemand uit het duister, dat kan wel eens voorkomen op grond van een zeer diepe zielsverwantschap. Ik geloof niet dat het vaak gebeurt.

Wanneer u meegaat onthoud dan één ding: uw gids is de enige die u de meest juiste richting kan doen inslaan, want u hebt het gevoel dat u in een bepaalde richting gaat. Probeer niet te gaan. Realiseer u alleen maar: ik ben bij mijn gids. Dat is voldoende, ook wanneer daardoor voor uw eigen gevoel een bewegingseffect ontstaat. Bent u eenmaal zover, dat die gids zegt: "Ga nu maar rusten", vlij u gewoon neer, zoals u gewend bent geweest om op uw bed te gaan liggen of desnoods ergens onder een boom in de schaduw te zitten. U zult dan een reeks fragmenten doormaken van uw laatste leven. Het is een teruggaan, dat wil zeggen het laatste komt het eerste. Je krijgt een aardig beeld van je eigen ontwikkeling en de betekenis van je eigen leven. Er zit wel één nadeel aan vast, dat wil ik alvast vertellen, wanneer je iemand geslagen hebt dan ervaar je beide kanten, dus het slaan en het geslagen worden. Wanneer je iemand geholpen hebt dan ervaar je niet alleen het helpen, maar ook het geholpen worden. Er is dus een volledige waardering voor die fragmenten, het is geen heel leven, het is er een deel van, die je in deze positie doormaakt. Voor een ogenblik krijg je een idee, dat je een flits ziet van iets uit je kinderjaren, dat het ergens helder is. Het is een gevoel van wakker worden. Zoiets van: ze hebben de gordijnen opengedaan. Wanneer dat zo is dan raad ik u aan om desnoods overeind te komen, voor uw eigen gevoel, maar ga nog niet verder. Wacht tot men contact met u opneemt. U krijgt dan over het algemeen enige hulp omdat je moet leren je te bewegen, moet leren dat er telepathie is in plaats van spreken. Dat zijn allemaal zaken die een beetje vreemd voorkomen. Men help u als het ware een beetje om u te bewegen. Hebt u die hulp ontvangen dan zult u zich meestal in een milieu bevinden dat aangepast is aan uw eigen toestand, dat wil zeggen de voorstellingswereld die in u bestaat, waardering voor het ik dat aanwezig is en dat contacten of harmonie die met anderen mogelijk zijn. In die wereld moet u zich dan zelf redden, maar u zult ontdekken, dat die omgeving wel mee speelt. Die helpt u of houdt u tegen. Er zijn allerlei varianten denkbaar.

Om nu te zeggen, dat dat glijden is.... het is in ieder geval het wegnemen van vele weerstanden.

Mensen zien de dood als het onbekende. Dat is het voor de mens ook omdat men niet in staat is zijn vorige bestaan als geest te herinneren. Het is dus een stap in het onbekende, maar ze is onvermijdelijk. Wanneer u geconfronteerd wordt met sterven verzet u maar niet. Het heeft zo weinig zin. Alleen wanneer u weet, dat u nog een kans hebt, concentreer u dan op die ene kans. Daardoor volgt u zowel uw mogelijkheid tot voortleven op aarde als uw mogelijkheid - zullen we zeggen - zonder veel moeilijkheden over te gaan.

Wanneer ik u nog een raad moge geven, hoe vreemd die moge klinken, begin niet uit angst voor die dood te bidden. Een gebed uit angst heeft over het algemeen weinig nut. Probeer ook niet om hogere entiteiten in te schakelen, degenen die u helpen kunnen zullen het heus wel doen. Degenen die het niet kunnen en die u toch probeert te roepen betekenen voor u of een misleiding of een teleurstelling.

Realiseer u verder: de dood op zichzelf is niet erg. De dood is het einde van lichamelijke zorgen, van lichamelijke angsten, van lichamelijke pijn. Het is een bevrijding. Dat u niet graag bevrijd wilt worden is een andere zaak, maar u zult er heus niet veel slechter van worden. Wanneer u religieus bent - en dat gebeurt nogal eens - dan moet u zich wel realiseren, dat er geen hemel en geen hel is, tenminste niet zoals u zich die hebt voorgesteld, zoals men die u op aarde heeft gepredikt. Er is geen engelenkoor dat klaar staat om u met halleluja of met palmtakken wuivend in te halen. Trouwens, dat zou de hemel al snel ontbossen..... Er zijn ook geen duivels, die u met super de luxe vorkjes achtervolgen om u vervolgens tegen alle helse zonnebrand in een gloeiend oliebad te beschermen of iets dergelijks. Dit zijn fantasiebeelden. De werkelijkheid is een wereld, die je opbouwt vanuit jezelf. Wanneer je in een zogenaamd

zomerland terecht komt, moet je niet denken dat dit een wereld is, die voor iedereen hetzelfde is. Wat je ziet zijn herinneringsbeelden. De meeste zijn van jezelf. Sommige kun je begrijpen omdat je hiervoor analogieën bezit van anderen. Deze vormen voor jouw gevoel een homogeen geheel. Pas als je verder gaat en bewuster wordt begrijp je hoeveel hiaten er in dergelijke werelden is blijven bestaan.

Wanneer je in zo'n wereld zit probeer ook niet onmiddellijk te veranderen. Er zijn van die mensen die zeggen: oh ik ben dood en het is een lichte wereld, nu moet ik de heilige Aliakus zijn.

Geen stralenkrans, geen fourier die harpen verstrekt. Geen vleugels want als ze u die gaven dan zoudt u wat de hemel betreft meteen op kunnen vliegen. Neen, u bent daar gewoon, een beeld van uzelf. Hoe denk u aan uzelf? Denkt u aan uzelf als jong dan bent u jong. Denkt u aan uzelf als oud dan bent u oud. De meeste mensen denken wat geflateerd aan zichzelf. Als ik tenminste kijk naar de stoffelijke werkelijkheid die plotseling verandert in een meer geestelijke. Dat beeld wat u hebt is niet belangrijk. Belangrijk is, dat u in staat bent in die geestelijke wereld verder te gaan.

Daarmee heb ik eigenlijk het meeste gezegd wat met het sterven samenhangt. Hebt u vragen of commentaar?

❖ *Wij dachten dat u misschien de mogelijkheid zou hebben bij dit overglijden een paar tips te geven waarmee je in je leven iets kunt doen - voor je overlijden dus - om je sterven gemakkelijker te maken.*

Er zijn mogelijkheden, maar dan zou je dus een tijd van te voren al rekening moeten houden met de dood. De ervaring heeft mij geleerd - als het niet zo is spreekt u mij maar tegen - dat de meeste mensen de dood onvermijdelijk vinden voor anderen, maar voor zichzelf weigeren er aan te denken. Pas wanneer ze heel oud beginnen te worden dan verandert dat.

Wat moet je doen? In de eerste plaats moet je proberen altijd zo te leven dat je jezelf in de ogen kunt zien, dat je tevreden kunt zijn met jezelf, dat je zegt dat je het beste gedaan hebt wat je kon. Probeer nooit iets ten koste van anderen te doen of te ververven, probeer alleen zo eerlijk mogelijk te werken en te leven. Vermijd elk ontstaan van schuld bewustzijn door ook de onvermijdelijkheid van bepaalde zaken beter te beseffen, want of u het weet of niet, er zijn in uw leven heel veel zaken die u later betreurt omdat u dan uitgaat van het resultaat. Maar het resultaat is niet bepalend geweest, bepalend is geveest datgene wat u waar op het ogenblik, dat u een beslissing nam, als daad stelde. Dg gevolgen zijn dus secundair voor zover het hier de geest betreft.

De raad die ik u ook kan geven is, probeer niet teveel te weten te komen van het hiernamaals. Het is misschien een gekke raad, maar ik zal u duidelijk maken waarom. Wanneer u zich teveel bezighoudt met het hiernamaals op aarde, dan hebt u altijd te maken met stoffelijke beelden, beelden die aan het menselijk denken, aan de mythologie en dergelijke ontleend zijn. Dat zijn nooit beelden, die volledig met de werkelijkheid stroken. Juist wanneer u een te gefixeerd beeld hebt van het hiernamaals kunt u daardoor in moeilijkheden komen.

Dan heb ik nog een heel simpele raad. De meeste mensen bekijken die verkeerd. Probeer je naaste lief te hebben zoals jezelf, maar niet meer dan dat. Probeer de liefde dan te zien als een algemene aanvaarding, dus niets als iets waar de buurvrouw dadelijk misschien bezwaar tegen kan maken. Ik hoop, dat u met goed begrijpt. Door gewoon te leven in aanvaarding, in liefde voor het leven, een beetje begrip voor de schoonheid die u in het leven tegenkomt, is vooral erg belangrijk wanneer je in Zomerland komt. Hoe meer je de schoonheid ervaren hebt hoe groter de schoonheid van de wereld waarin je voor het eerst jezelf terugvindt.

En dan nog een raad: zorg dat u nooit geheel zonder humor bent. Humor is zo zeer je eigen belachelijkheid beseffen, dat je vrijelijk kunt lachen over die van anderen. Als u daaraan tegemoet komt heeft u een paar tips bij elkaar, die allen tesamen zonder twijfel zullen voeren tot een vereenvoudiging van uw overgang. Als er dan iemand aan uw sterfbed komt, die u vraagt u op het laatste ogenblik te bekeren, denk dan maar in de termen van een welvarend mens, die het niet nodig vindt om zijn kleermaker zijn pak te laten keren, zeker niet als hij het niet meer nodig heeft. Bekereren is dwaasheid. De enige kracht die alles weet is God. Dat is ook de enige, die alles goed kan beoordelen. Maar ja, als er nu iemand komt die denkt, dat hij

wijzer is dan God, haal je schouders op, wees dankbaar voor de goede bedoeling en droom rustig je eigen dromen verder totdat het tijd is om weer wakker te worden.

❖ *Vraag over mensen die het hebben over groene weilanden, etc.*

Dit zijn associatieve beelden. Wanneer u helderziende bent of geweest bent, dan kent u ook beelden van groene weiden meestal, vaak van een gouden licht alsof je in de zon gebaad wordt. Dit zijn uw beeldassociaties voor een ervaring die eigenlijk zuiver emotioneel is, die dus niet vertaalbaar is in beelden, maar waarbij je een analogie zoekt om een gevoel, een beleving toch op enigerlei wijze uitdrukking te geven. Wanneer je dat nu maar in de gaten houdt dan wil ik u er wel op wijzen, dat die zwarte trechter bij een werkelijk onderzoek - er zijn veel mensen die er liever niet aan denken - ook voorkomt bij diegenen die een hartstilstand beleven. Dit is bij onderzoek, naar ik meen ook op aarde, gebleken. Waarom die trechter of die slurf van een soort tornado waar je in komt? Het geheel van je contact als ik, als geestelijk ik met alle lichamelijke zintuigen raakt verbroken. Er is geen oriëntatie meer mogelijk. Dit gebrek aan oriëntatie, aan impulsen die nog van buitenaf komen is dermate verwarrend, die hierdoor een onvermogen ontstaat aan oriëntatie. De beste uitdrukking daarvoor is een zwarte koker of trechter.

❖ *Een soort duizeligheid?*

Ja en neen. Een duizeligheid is meestal iets wat je ook nog associeert met iets buiten jezelf. Wanneer je zegt, dat je niet voelt, niets hoort, je ogen dicht hebt en je duizelt dan komt het er dichtbij.

❖ *Trechter er wel of niet bij bij geboorte.*

Bij de geboorte is de trechter er niet bij. Bij de geboorte heb je het idee, dat er een zee is waarin je leeft. Die zee komt in enorme beweging. Er bouwen zich enorme golven op en één van die golven wordt zo hoog, dat die je mee sleurt. Je hebt dan ook het gevoel, dat je heel pijnlijk ineens ergens op of tegenaan wordt gegooid. Op dat ogenblik ben je werkelijk ademloos. Je hebt geen enkele ervaring meer. Je zou alleen terug willen naar je eigen element, maar je kunt dat niet. Dan krijg je meestal een pak slaag. Dat is zo het begin van alle menselijke leven. Het is over het algemeen zo, dat de zaak op zijn kop wordt gehouden en dat er dan enkele lichte tikken volgen. U ziet het de mensen conditioneren hun kinderen al eigenlijk van te voren voor de structuur van het menselijke leven. Het moment van de geboorte zelf wordt niet als zodanig ervaren. Het is een pijn, maar het is geen koker. Het is een meegesleurd worden. Het is gelijktijdig een stortvloed van gegevens, die je begint te ontvangen. Die stortvloed is heel iets anders dan het isolement waardoor die koker ontstaat.

❖ *Vraag over sferen en niveaus daarin.*

Het is allemaal zeer betrekkelijk. Om het heel eenvoudig te zeggen: Wanneer u in het licht komt en u bent bang, dat een ander u ziet en u probeert u voor dat licht te verbergen, leeft u dan niet in het duister? Wanneer u de werkelijkheid niet aanvaardt dan marcheert u door nevellanden heen, dan probeert u nog verder te gaan met iets wat misschien uw laatste bewuste herinnering is omdat u verder geen uitweg weet, dat is dan misschien neveland of schaduwland. Je kunt weigeren te aanvaarden dat er een ander soort wereld bestaat. In dat geval zoek je een wereld die zo veel mogelijk op de jouwe lijkt. Dan blijkt, dat er heel veel mensen zijn, die een dergelijke impuls tijdelijk of soms langdurig hebben. Het gevolg is, dat er industriebuurten zijn, achterbuurten, waar je dan zelf rondzwerft en dat er allerlei dingen zijn, die niet niet helemaal goed zijn. Toch bestaat dat niet werkelijk, het zijn gedachten. U zegt sferen. Dit is maar een aanduiding. De oude Grieken hebben gesproken van de zeven, daarna van de negenenveertig sferen om de gang en de beweging van sterren en planeten te verklaren. Wanneer wij over sferen spreken doen we iets dergelijks. We trekken grenzen om bepaalde verschijnselen te verklaren, dat wil niet zeggen, dat die grenzen reëel bestaan. Een sfeer is de wereld waarin je met anderen het vermogen tot uitwisseling dermate deelt, dat die wereld voor jou een mate van realiteit is. Op het ogenblik, dat je daaraan ontgroeit ontstaat een vernauwing van je bewustzijn ten aanzien van de vorige harmonie - men spreekt dan wel eens van een poort die je door moet gaan - en zodra je begin te begrijpen, dat er een andere harmonie boven is, gaat aanvaarden dat wat binnen komt en het niet meer afwijst als niet bij jou horende, dan ontwaakt je in een nieuwe wereld. Dan zeggen we maar dat het een hogere wereld is ofschoon dat natuurlijk niets te maken heeft met hoog of laag in concrete zin. Je kunt zo verder gaan totdat je in sferen of beelden terecht komt waarin je voor die harmonie geen behoefte meer hebt aan vormen of varianten zoals kleuren en dergelijke. Dan heb je alleen nog maar behoefte aan een volledige wederkerige aanvaarding. Het verschijnsel is niet meer

nodig. Het is niet nodig het buiten je te projecteren omdat een innerlijk weten ontstaat. Dan ben je wat ze noemen in een hoge wereld, een hoge sfeer. Er schijnt dan - dit is een legende, ik heb het zelf nog niet mee gemaakt - nog eens een wereld te komen waarin je weer bezig bent met jezelf omdat je zoveel van anderen hebt opgenomen, dat je eindelijk gaat begrijpen wat je zelf bent, wat je betekent in een geheel. Op dat ogenblik, zegt men, benader je het verblindende licht en wanneer je daarin door durft te dringen - het is dus kennelijk erg inspannend en je moet alles achterlaten - ontmoet je jezelf. Jezelf ontmoetende begrijp je het geheel, begrijp je God zelf. Die indeling bestaat dus vel.

❖ *Vraag over tweede of derde dood.*

Ik heb het niet over een tweede of een derde dood, want er is geen enkel ogenblik, dat de wereld als een versuffing als een achterlating ervaren wordt. Het is erg moeilijk om u dat uit te leggen. Een tweede dood is bijvoorbeeld een reïncarnatie. Dat bedoelt u niet, maar ik probeer u duidelijk te maken wat een tweede dood kan zijn. Wanneer je dan geboren wordt op aarde en je bent je nog niet voldoende geestelijk bewust dan ga je weer dood zonder te weten wat het betekent. Dan heb je de derde dood. Dat kan bijna onbeperkt doorgaan als je maar stom genoeg bent.

Wanneer je in de geest bent is de wereld die je achter laat niet een wereld, die je verlaat, maar het is een wereld die haar betekenis verliest als al-beheersend. Word je je van die nieuwe wereld bewust dan vind je die oude wereld wel aanwezig maar eerder als een detail.

Laat ik het zo zeggen. Wanneer u in een helikopter stapt en u gaat omhoog, dan verlaat u die wereld. Ik garandeer u dat u heel andere samenhangen ziet in het landschap onder u dan wanneer u er op de fiets of te voet doorheen gaat. Het landschap kan daardoor in betekenis veranderen. Dat is nu het naar een hogere wereld gaan. Het is geen sterven, maar het is een verplaatsen van je eigen besef, je eigen gezichtspunt zeg maar. Dus wat ik u omschreven heb is geen tweede of derde dood.

❖ *Onverstaanbare vraag.*

Als u het volgende wilt onthouden dan zult u ook dit kunnen vereenvoudigen.

a. het astraal is een vorm, die waar het ik zich niet meer van de materie bewust is, achterblijft als een schil. Bij gebrek aan contacten zal die schil vervallen. Zijn er wel contacten - en dat kan van u uit komen of zelfs vanuit een ander - dan blijft die schil wel bestaan, maar ze heeft geen eigen wil, geen eigen bewustzijn, ze heeft alleen eigen limiteringen. Ze heeft dus haar beperkingen en haar mogelijkheden, zoals u die eens bezeten hebt.

b. wat betreft het mentale lichaam, het volgende. Het mentale lichaam kan alleen bestaan, zolang u mentaal actief bent. Bij het wegvallen van de hersenactiviteit, valt de samenhang van het totale lichaam weg. Wat overblijft is een geestelijk lichaam.

Dit geestelijke lichaam is in wezen het bewustzijn, het besef van de ziel. Nu maak ik het geloof ik een beetje ingewikkeld. Ik zal het proberen duidelijk te maken. Dg goddelijke kern van het ik plus het daarom heen gevormde bewustzijn kunnen zich wel op verschillende wijzen in het zijn voorstellen; in zichzelf zijn ze onveranderlijk. Stel u voor dat de ziel een structuur heeft die vergelijkbaar is met een kristal. Daarin zijn dan een aantal lijnen, een aantal vlakken. Het bewustzijn van de geest bestaat nu op het ogenblik dat deze lijnen en vlakken zodanig worden bekleed dat de begrenzing naar binnen en naar buiten toe ervaarbaar is geworden. Ik weet niet of het verhelderend werkt maar het is wel juist.

Wanneer u zegt tweede of derde dood, dan denkt u aan lichamen die achtereenvolgens afsterven. U ziet over het hoofd, dat de lichamen die gekoppeld zijn aan het stoffelijk bestaan met het wegvallen van de verbinding tussen het werkelijk ik en de materie vervluchtigen, zich oplossen, overgaan in hun oorspronkelijke staat. Hier is dus geen sprake van dood of sterven zover het het ik, het bewustzijn betreft.

❖ *Vraag over satanische krachten.*

Ja, er zijn wel entiteiten, die denken dat ze dat doen, maar in feite bestaat het niet. Satanische krachten zijn krachten, die je afwijst. Satan is altijd de vijand. Wanneer je dat inziet kun je ook begrijpen, dat waar geen vijand is, geen satanische machten bestaan. De visioenen van mensen die de strijd zien tussen de "herwn des lichts" en de "heerscharen van het duister", dat zijn mensen die hun eigen gespletenheid, hun eigen innerlijke tegenstellingen proberen uit

te drukken in een kosmische analogie. God is. Nu zullen we er niet over vechten hoe je God moet zien, daarover raak je nooit uitgesproken, maar laten we aannemen, dat God de eerste oorzaak is, de eerste en alveroorzakende levende kracht in het Al, dan zal alles wat er bestaat - geestelijk en anderszins - vanuit die God zijn voortgekomen. Het blijft echter tot die God behoren omdat het zonder zijn aanvaarding van die uiting niet kan bestaan. Wat u een duivel noemt is net zo goed een deel van God als wat u een engel noemt.

Deze bestrijden elkaar niet, tenzij in uw bewustzijn. Wanneer er een werkelijke duivel is, dan schuilt hij in de mens, omdat in de gespletenheid van het besef, van het werkelijk aanvaardbare, het begeerlijke, voor hem demonen stuk voor stuk plegen op te rijzen. Dit zijn echter beelden vanuit zijn innerlijk, niet van een kosmisch geheel. Daarom zeg ik, dat degenen die dergelijke scènes beschrijven niet geheel ongelijk hebben, maar ze hebben hier niet te maken met een kosmische waarheid, maar met een projectie van innerlijke verdeeldheid, waardoor mensen een dergelijke strijdsituatie voor zichzelf hier en in het hiernamaals kunnen scheppen of waarnemend in het hiernamaals vanuit zichzelf gaan veronderstellen omdat ze niet de samenvloeiing van alle vaarden in de ene kracht voor zich meer zullen kunnen aanvaarden.

❖ *Moeten veel mensen zo'n stadium doormaken aan gene zijde?*

Er zijn er nogal wat. Wat een mens doormaakt aan gene zijde, ligt voor een groot gedeelte aan zichzelf, aan zijn eigen wezen, zijn eigen denken. Als we kijken hoeveel mensen er in voortdurende opstand zijn en al het andere proberen te veroordelen, er de vijand van maken - ook wanneer er eigenlijk geen reden voor is - bijvoorbeeld een vijandschap kweken waarbij aan anderen legendarische machten worden toegekend omdat ze alleen zo hun eigen nederlaag kunnen verklaren, dan is het duidelijk dat ze die na hun dood eveneens in hun ervaring zullen verweven.

Het zal dus voor vele mensen wel op de één of andere manier voorkomen. Maar het is niet onvermijdelijk, want op het ogenblik, dat je beseft dat deze verdeeldheid niet kan bestaan omdat er één kracht is waaruit alles voortkomt, dat dus met alles een verbondenheid, een harmonie op de juiste wijze mogelijk moet zijn, dan valt de strijd weg.

Het spijt me, dit is natuurlijk heel erg voor de dominees die natuurlijk voortdurend de fiolen van de toorn des Heren over u uitstorten, om u vervolgens een heerlijk warm hiernamaals toe te wensen. Het is erg jammer voor ze dat dit niet echt is. Maar het is evenmin echt als een gouden Jeruzalem met gouden straten, edelstenen muren en lammetjespauze uit gouden borden.

❖ *Vraag om zinnigheid herdenkingsmissen voor overledenen.*

Het is niet zinnig in de zin waarin men het pretendeert, maar het heeft natuurlijk zin. Wanneer je herdacht wordt op aarde, wanneer men je gedenkt hoe dan ook, wanneer men probeert je het goede toe te sturen, dan is dat toch een bewijs van liefde? Het is toch een bewijs van bevestigd zijn in de zin van je bestaan. Dat maakt het voor jezelf gemakkelijker te aanvaarden wat je bent en het geeft je daarnaast misschien de kracht iets van die genegenheid die in dat alles toch gelegen is ook uit te stralen en daardoor de relatie met je wereld te veranderen. In die zin is het zinvol.

❖ *Vraag over zin van reïncarnatie.*

Omdat God nog geen modern onderwijs geeft. Bij hem kun je nog blijven zitten.... Het is plastisch uitgedrukt, maar ik dacht dat het duidelijk was. Het is gewoon zo. Wanneer je niet verder kunt gaan omdat je niet in staat bent meer te aanvaarden dan ontstaat de voortdurende gelijkvormigheid. Gelijkvormigheid is een soort spleen, een soort verveling. Dan is de enige uitweg incarnatie. Ze is niet iets wat je wordt opgelegd, maar komt voort uit de behoefte die geestelijke wereld te ontvluchten. In de meeste gevallen betekent het gelijktijdig een min of meer bewust ondernomen poging om bepaalde hiaten in je aanvaardings- en besefsvermogen op te vullen zodat je de volgende keer geestelijk wel verdere contacten zult kunnen maken en beleven.

❖ *Opmerking over hulp van gene zijde.*

Als we dachten dat het helemaal nutteloos was zouden we hier ook niet komen praten natuurlijk...

Wij kunnen proberen u te helpen door u bijvoorbeeld een beetje kracht te geven. Wanneer u vastgelopen bent kunnen we u een beetje inspiratie geven. We kunnen niet uw leven voor u

leiden. Ik kan vanavond een aantal denkbeelden aandragen, maar u zult er toch zelf een oordeel over moeten vormen. U zult zelf moeten uitmaken wat het voor u betekent in uw werkelijke bestaan. Wanneer ik u kracht geef, dan hebt u wat aan die kracht want u kunt er wat mee doen op dat ogenblik. Maar wat u er mee doet dat moet u zelf bepalen, dat kan ik niet doen. In zekere zin kan men u helpen. Wat dat betreft denk ik weer aan een kleine vriend van me die kennelijk met Sint Jozef werd verward, een zekere Henri, die werd aangeroepen door een zeer ODV-bewuste dame met: "Ik ben m'n breiwerk kwijt, zorg aub dat ik het vind." Hij kon haar niet zeggen, dat het daar en daar lag, dat had ze niet opgevangen, maar hij kon haar de impuls geven in een bepaalde stoel te gaan zitten. Toen wist ze dan ook waar haar breiwerk was. Het is een oud verhaal, maar het maakt duidelijk hoe je gelimiteerd bent in bepaalde dingen. Je kunt de wereld niet veranderen als geest. Je kunt alleen de mens in zich de mogelijkheden geven om wanneer hij een verandering wenst, die op de juiste wijze te bevorderen. Dan blijkt, dat de meeste mensen voor die kleine veranderingen die mogelijk zijn geen interesse hebben. Ze willen alleen de grote veranderingen die onmogelijk zijn.

❖ *Vraag over einde leven.*

Wanneer u geholpen wordt dan kan men proberen u te helpen door u de juiste denkbeelden in te geven of zelfs de juiste emotionele impulsen, tot schrikimpulsen toe te bezorgen. Wanneer er in uw leven ontwikkelingen zijn dan komen die in feite voort uit reïncarnatie. Dat klinkt heel gek, maar het grondpatroon van uw wezen blijft bepaald door die geest, niet door alles wat er conditionerend of anderszins omheen is opgebouwd. Die geest blijft dus in zekere zin, zeg maar in het onderbewustzijn doorverken. Het enige wat een geest nu kan doen is op het ogenblik van een keuze - het gaat dus altijd om een keuze - een versterking te geven van de eigen keuze in het geestelijk bewustzijn en eventueel - dat is soms mogelijk - daaraan een formulering, een inspiratie te verbinden. In dergelijke gevallen zal men zich daarvan in ongeveer 3 van de 20 gevallen bewust zijn. De andere 17 reageren wel, maar zijn zich dus niet bewust van wat er gebeurt. Degenen, die op deze wijze juist dus steeds weer die keuzen doen waardoor een verdere ontwikkeling ontstaat, kunnen dan misschien tegen zichzelf zeggen, dat ze geleid worden of dat God ze zendt of dat ze zijn uitverkoren. De mensen die uitverkoren denken te zijn, zijn die mensen die weten dat ze niets betekenen en hopen dat God er wel iets aan wil doen zodat ze ten aanzien van anderen tenminste iets voor hebben.

Ik probeer heel simpel te zeggen waarom het gaat. Niemand kan u in uw leven bepalen. Wat u doet doet u altijd nog voor eigen aansprakelijkheid, eigen verantwoordelijkheid, op grond van uw eigen inhoud en uw eigen mogelijkheden. Maar de geest kan u soms inspireren om op het ogenblik, dat een keuzemogelijkheid bestaat een bepaalde keuze te doen en u dan eventueel zelfs enige kracht verlenen om die keuze op de juiste wijze in te zetten. Daarna wordt het toch weer aan uzelf overgelaten.

Als u het niet erg vindt, gaan we hiermee sluiten. Ik weet niet of u weet of het overlijden of overglijden is of dat u er over heen wilt glijden na alles wat ik u gezegd heb, maar dat is uw zaak.

Ik heb geprobeerd een beeld te geven van wat ongeveer met wat u sterven noemt samenhangt. Op uw verzoek zijn we ook nog ingegaan op hetgeen er daarna volgt. Al weer om een ander te citeren: het is niet slecht in het hiernamaals, integendeel, meestal is het beter dan je je voor kunt stellen. Dat is geen VVV-werving, maar het is gewoon het constateren van een feit. Iemand die niet bang is toe te geven wat hij is, leeft in de geest als een eenheid. Stoffelijk is dat door velerlei omstandigheden meestal niet mogelijk. Dat je als een eenheid kunt bestaan kun je dan pas volledig beseffen. Je beseft dan pas wat leven betekent.

Om werkelijk te leven, vrienden, wacht u maar tot u dood bent. Daarmee heb ik het mijne wel gezegd. Dank voor uw aandacht, uw vragen. Als u vindt dat ik het hier en daar te luchthartig heb gedaan, vergeet het dan maar. U geeft er dan zelf maar wat lood bij en dan wordt het weer zware ernst. Wanneer u vindt dat bepaalde dingen niet juist zijn, ik predik geen evangeliën. Ik zeg u de dingen naar beste weten, naar beste kunnen. Wat ik gezegd heb - zover mijn mogelijkheden en contacten met andere entiteiten dat toelieten - is volledig waar. Er kunnen andere waarheden bestaan, maar die ken ik niet. Maak voor uzelf uit wat het voor u betekent.

Ten laatste, als u er nog niet over denkt om te overlijden, er zijn veel mensen die dan toch al een levensverzekering nemen. Misschien is het voor u raadzaam om reeds nu te beseffen, dat

je alles wat je bent en wat je doet nog eens een keer volledig zult moeten erkennen voor jezelf in de wetenschap dat anderen dit eveneens volledig kennen. Het is misschien een reden om je eigen benadering van het leven van jezelf en dat van anderen iets te wijzigen. Mij blijft alleen nog u werkelijk eerlijk en oprecht een goedenavond toe te wensen.

HET SCHONE WOORD

Verdraagzaamheid, water, Wessac.

Zonder verdraagzaamheid valt zelfs de Wessac in het water.

Ongezien en ongedacht, stormen van kracht waarvan men de normen nog niet kent, waarvan men de gevolgen ervaart en hoe men ook zichzelf wendt zich niet onttrekken kan aan dat wat toch de aard' beroert.

Een Wessac-feest, een Wessac-kracht een Goddelijke of stoffelijke macht?

Wie zal het zeggen, wie zal het beschrijven wie kan zeggen waar de krachten zijn en waar ze ooit zijn voortgekomen, maar zeker is, dat in het Al voortdurend weer de stromen van kracht, van velden en van werking tesamen vloeien en bepalen waar stralen dalen, waar krachten spelen en waar al wat leeft, al zijn het nog zo velen ondergaan wat deze kracht, onbewust misschien als code voor gedrag geschreven wordt.

Het is als water dat zich vormt en elke vorm in zich aanvaardt omdat het in zijn vloeibaar zijn in elke vorm zichzelf blijft en zo zichzelf bewaart hoe en waar het dan ook leeft en waar het zich dan ook openbaart.

Dat is de aard van elke kracht die heel de kosmos eens geschapen heeft van elke straling, elke macht, die door de ruimte ijlt en zo zichzelf telkens weer in ontmoetingen herleeft in sterren en planeten.

En zoek je dan een werkelijkheid, je kunt die kracht niet bestrijden je kunt ze aan jezelf erkennen, maar kunt toch niet vermijden dat zij ook spreken tot jouw zijn bepalen wat je zelf kunt worden en zo akkoorden tekenend in het ik tesamen knoopt als waren het haast koorden de waarden die mijn leven heeft dat wat in het leven nog ontbreekt.

Maar kun je al verdragen wat tot jezelf spreekt wat in jezelf leeft, wat rond je ook gebeurt en in jezelf vindt de kracht om steeds weer verder voort te gaan en steeds weer voor al wat gebeurt zo goed je kunt weer in te staan en open te staan voor al wat aan kracht en macht zich rond je openbaart, dan vind je in het geheel der machten iets wat het leven waard maakt om geleefd te worden.

Dan is het leven niet een nutteloze strijd het is voortdurend weer bereiken een weer beseffen van verbondenheid een verder trekken weer met anderen die zo anders zijn en ergens toch gelijk.

De liefde die het Al vervult, de kracht die heel het Al doorweeft de kracht die in uw wezen trilt en in de aarde beeft zij zijn de poten van het Al, een teken in het bestaan.

Wees mens, oh mens, verberg je niet achter ideaal, illusie of een waan, maar durf een mens te zijn, als mens met mensen saam te leven.

Wees menselijk, verdraag elkaar dat is het beste streven want zo slechts ben je als mens je waard en kun je uit de waarheid ook in verdraagzaamheid een inhoud en een kracht zelfs aan de Wessac geven die over alle wateren zweeft en spreekt: het worde licht. Dan is het Al op Al gericht en toch de mens een mens gebleven.